

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 09.08.2016, sp. zn. 6 Tdo 763/2016, ECLI:CZ:NS:2016:6.TDO.763.2016.1

Číslo: 6/2017

Právní věta:

Nebyl-li odvolací soud na podkladě odvolání státního zástupce oprávněn přezkoumat výrok o vině, neboť vada jím napadeného výroku o náhradě škody neměla svůj původ v tomto výroku, nemohl na podkladě tohoto odvolání rozhodnout o zrušení rozsudku soudu prvního stupně v celém rozsahu, a to ani z důvodu potřeby nápravy zjevné nesprávnosti výroku o vině.

Odvolací soud není oprávněn provést volbu, na podkladě kterého z více důvodných opravných prostředků zruší rozsudek soudu prvního stupně, pokud všechna odvolání napadla tentýž výrok o náhradě škody ve stejném rozsahu a ze stejných důvodů.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 09.08.2016

Spisová značka: 6 Tdo 763/2016

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o odvolání

Předpisy: § 254 odst. 1 tr. ř.

§ 254 odst. 2 tr. ř.

§ 264 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného Ing. A. K. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. 9 To 514/2015, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 3 T 162/2013.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 5. 11. 2015, č. j. 3 T 162/2013-517, byl obviněný Ing. A. K. (dále jen „obviněný“, příp. „dovolatel“) uznán vinnými přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147

odst. 1, 2 tr. zákoníku, jichž se podle jeho zjištění dopustil způsobem popsáním ve skutkové větě odsuzujícího výroku. Obviněný byl odsouzen podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu třiceti měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl zavázán k náhradě škody poškozeným Vojenské zdravotní pojišťovně ČR ve výši 41 598 Kč, K. T. ve výši 323 444 Kč, M. B. ve výši 240 000 Kč, L. B. ve výši 240 000 Kč a E. B. ve výši 240 000 Kč.

2. O odvoláních, která proti tomuto rozsudku podali obviněný a státní zástupce, rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 1. 2016, č. j. 9 To 514/2015-460, tak, že napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), f) tr. ř. v celém rozsahu zrušil. Podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným týmiž přečiny, jichž se podle jeho skutkového zjištění dopustil tím, že v době od roku 2011 nejméně do 10. 2. 2013 v P. 6 - L., jako vlastník rodinného domu a pronajímatel ve lhůtách stanovených v příloze č. 1 k nařízení vlády č. 91/2010 Sb., o podmínkách požární bezpečnosti při provozu komínů, kouřovodů a spotřebičů paliv, nejméně jednou ročně nezajistil kontrolu spalínové cesty na krbová kamna zn. Jotul odborně způsobilou osobou, tedy osobou zapsanou v živnostenském rejstříku v oboru kominictví, následkem čehož nebylo zjištěno, že kamna byla připojena samostatným kouřovodem současně do dvou propojených komínových průduchů jednovrstvého zděného komína, což vedlo k nedokonalému spalování paliva ve spotřebiči, tvorbě oxidu uhelnatého a jeho úniku do obytných prostor, kde v době od 00:00 hod. do 16:50 hod. dne 10. 2. 2013 došlo k intoxikaci poškozených M. W. B. a K. T., roz. A., oxidem uhelnatým, k následnému úmrtí poškozeného M. W. B. a u poškozené K. T. k akutní otravě oxidem uhelnatým III. až IV. stupně s přechodným poškozením mozku a srdeční svaloviny v důsledku nedostatečného přívodu kyslíku, přičemž mu uložil i stejný trest. Dále rozhodl podle § 228 odst. 1 tr. ř. o povinnosti obviněného uhradit škodu poškozeným Vojenské zdravotní pojišťovně ČR ve výši 41 598 Kč a K. T. ve výši 323 444 Kč. Odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání, v němž uplatnil důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Namítá, že dovoláním napadený rozsudek ve spojení s odsuzujícím rozsudkem soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení skutku či jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, když vyjadřuje své přesvědčení, že totožnost skutku v obžalobě a napadeném rozsudku se podstatně změnila. Jako druhou námitku vznáší otázku, zda to byl skutečně on, kdo odpovídal za správnost napojení kamen (tedy zda touto osobou nebyla poškozená T. v postavení nájemníka, jenž odpovídá za drobné opravy a údržbu v pronajatém bytě). Poukazuje na skutečnost, že nebyl tím, kdo topil v kamnech dřívím a kdo způsobil vznik a únik CO. Nenese proto odpovědnost za tragédii ze dne 10. 2. 2013. Pochybení soudu spatřuje i v tom, pokud přiznal nárok na náhradu škody poškozené T., která se zemřelým nebydlela a nevedla s ním společnou domácnost. Obviněný proto tvrdí, že soudy pochybily při právním posouzení skutku a ve výroku o náhradě škody.

4. Krácení svých procesních práv spatřuje dovolatel v tom, že nebylo vyhověno jeho důkazním návrhům. Nerespektováním zásady rovnosti zbraní a porušením práva na obhajobu došlo k narušení ústavou zaručeného práva na spravedlivý proces garantovaného čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

5. Při vědomí povahy dovolání jako mimořádného opravného prostředku poukazuje dovolatel i s odkazem na čl. 37 odst. 4, čl. 40 odst. 2 a 3 Listiny na potřebu zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a s vazbou na ustanovení § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. dovozuje, že porušením takových principů trestního řízení dochází k narušení principu spravedlivého procesu. Tento závěr pak vztahuje k přiznanému nároku poškozené T.

6. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je podle obviněného dán proto, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedeném v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k).

7. Obviněný navrhl, aby z uvedených důvodů dovolací soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a tomuto soudu byla věc vrácena se závaznými pokyny k dalšímu řízení.

8. Nejvyšší státní zástupce prostřednictvím státní zástupkyně činné u Nejvyššího státního zastupitelství sdělil, že se k dovolání obviněného nebude vyjadřovat.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci jsou dovolání přípustná, zda byla podána v zákonné lhůtě a na místě, kde lze taková podání učinit, a zda je podaly osoby oprávněné. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., že bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze taková podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž tento jeho mimořádný opravný prostředek splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

IV.

Důvodnost dovolání

10. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněné dovolací důvody.

11. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

12. Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě.

13. Ze skutečností výše uvedených vyplývá, že východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle §

265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

14. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je dán tehdy, pokud bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k). Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. tedy může být naplněn ve třech různých situacích. K prvním dvěma (alternativa první) dochází tehdy, kdy rozhodnutí nadřízeného soudu je vydáno, aniž bylo napadené rozhodnutí meritorně přezkoumáno, tj. (1.) byl řádný opravný prostředek zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) či b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo (2.) bylo-li odvolání odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání (viz § 253 odst. 4 tr. ř.). Třetí případ (alternativa druhá) představuje situace, kdy řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše (varianta první), ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

15. Přezkoumával-li soud druhého stupně některé napadené rozhodnutí uvedené v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř. na podkladě řádného opravného prostředku (odvolání nebo stížnosti) věcně a zamítl jej vzhledem k tomu, že neshledal takový řádný opravný prostředek důvodným [a to u odvolání podle § 256 tr. ř. a u stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.], pak je možno dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uplatnit jen v jeho druhé alternativě, tj. byl-li v řízení, které předcházelo uvedenému zamítavému rozhodnutí, dán důvod dovolání uvedený v písm. a) až k) ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. Podstatou této alternativy dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je skutečnost, že dovolateli sice nebylo odepřeno právo na přístup k soudu druhého stupně, ale tento soud – ač v řádném opravném řízení věcně přezkoumával napadené rozhodnutí soudu prvního stupně – neodstranil vadu vytýkanou v řádném opravném prostředku, nebo navíc sám zatížil řízení či své rozhodnutí vadou zakládající některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

16. Na podkladě těchto východisek přistoupil Nejvyšší soud k posouzení dovolání obviněného. Nejprve se podrobně vypořádal s námitkami, které dovolatel uplatnil s odkazem na důvod dovolání uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a neshledal je opodstatněnými.

17. Ohledně dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. poznamenal, že ač dovolatel výslovně neuvedl, kterou alternativu uplatňuje, lze z jeho mimořádného opravného prostředku usoudit, že namítá nedůvodné zamítnutí svého odvolání soudem druhého stupně podle § 256 tr. ř., tedy jako odvolání nedůvodného, ač podle mínění obviněného tento postup nebyl odůvodněn v důsledku vady rozsudku soudu prvního stupně, která spočívá v nesprávnosti hmotněprávního posouzení jím označených otázek, tj. pro vady zakládající dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V tomto směru však ani druhý z obviněným označených dovolacích důvodů naplněn být nemůže, a to v důsledku zjištění dovolacího soudu, že rozhodnutí soudů nižších stupňů označenými vadami netrpí.

18. Z hlediska úplného vypořádání se s druhým obviněným deklarovaným dovolacím důvodem pokládal za nezbytné uvést následující skutečnosti.

19. Byť napadeným rozsudkem soudu druhého stupně došlo k zamítnutí odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. jako odvolání nedůvodného, aniž by pro takový procesní postup odvolacího soudu byly

splněny zákonné podmínky (viz níže), samotná dovolací argumentace obviněného neumožňuje, aby dovolací soud přistoupil ke kasaci dovoláním napadeného rozsudku. Nejvyšší soud totiž napadený rozsudek při postupu podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumává na podkladě námitek obsažených v podaném dovolání. Dovolání obviněného však ve směru níže konstatované vady žádné pochybení nastalé u tohoto výroku nevytklo.

20. Dovolání obviněného žádnou argumentaci - vyjma poukazu na vadu rozsudku zakládající důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. z důvodů námitek uvedených v bodech 3, 4 tohoto rozhodnutí - neobsahuje. Dovolatel se v daném směru omezil na citaci zákonného textu vymezujícího tento dovolací důvod, aniž by konkretizoval jeho uplatněnou alternativu, ač je zřejmé, že v důsledku věcného projednání jeho odvolání soudem druhého stupně ve veřejném zasedání nemůže být naplněna alternativa první. V posuzovaném případě by mohlo dojít pouze k naplnění alternativy druhé, k níž však také nedošlo, neboť řízení předcházející napadenému rozhodnutí nevykazuje žádnou vadou, jež by naplňovala dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., netrpí.

21. Protože procesní vada níže zmíněná nenaplnuje žádný z dovolacích důvodů upravených ustanovením § 265b tr. ř., může dovolací soud na pochybení odvolacího soudu nastalé při rozhodování o odvolání obviněného poukázat jen nad rámec nosných důvodů tohoto rozhodnutí (*ratio decidendi*), toliko v podobě *obiter dictum*.

22. Vadnost procesního řešení spočívající v zamítnutí odvolání obviněného soudem druhého stupně jako odvolání nedůvodného podle § 256 tr. ř. má následující příčiny:

23. V souladu s tím, co je obsaženo v odůvodnění napadeného rozsudku odvolacího soudu (str. 3 až 5), je nezbytné uvést, že v pořadí druhý rozsudek nalézacího soudu (rozsudek ze dne 5. 11. 2015) byl napaden odvoláními obviněného a státního zástupce, podaného ve prospěch obviněného. Zatímco obviněný svým opravným prostředkem brojil proti všem výrokům rozsudku, státní zástupce svým odvoláním napadl jen výrok o náhradě škody.

24. Z vymezení napadených výroků označenými opravnými prostředky plyne, že zatímco na základě odvolání obviněného byl odvolací soud oprávněn a současně povinen přezkoumat všechny výroky napadeného rozsudku, na podkladě odvolání státního zástupce v takto širokém rozsahu přezkum provést nemohl, neboť mu v tom bránilo znění těch ustanovení trestního řádu, která danou problematiku upravují (v případě posuzovaném zejména § 254 odst. 1 a 2 tr. ř.).

25. Podle § 254 odst. 1 tr. ř. nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykávaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytykány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. ř., mají-li však vytykané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na které odvoláním napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

26. Napadl-li státní zástupce svým odvoláním jen výrok o náhradě škody, mohl odvolací soud při respektování ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. na podkladě toho opravného prostředku přezkoumat pouze výrok o náhradě škody, resp. při splnění podmínek § 254 odst. 2 tr. ř. též jemu předcházející výrok o vině, na nějž výrok o náhradě škody obsahově navazuje. K tomuto širšímu přezkumu zahrnujícímu i výrok o vině by však mohl přistoupit pouze tehdy, pokud by vady vytykané výroku o náhradě škody měly svůj původ ve výroku o vině. K takovému závěru však ve věci posuzované nelze dospět, neboť státní zástupce napadl výrok o náhradě škody odvoláním podaným ve prospěch obviněného z důvodu vytykaného porušení zákazu *reformationis in peius*, jehož příčinu spatřoval v

tom, že soud prvního stupně napadeným rozsudkem (ze dne 5. 11. 2015) rozhodl o povinnosti obviněného uhradit škodu poškozeným M. B., L. B. a E. B., ačkoli ve svém prvním rozsudku ze dne 18. 5. 2015 o nárocích těchto poškozených nerozhodl a v tomto směru nebyl rozsudek napaden odvoláním podaným v neprospěch obviněného. Proti označenému rozsudku totiž podali odvolání jen obviněný a v jeho neprospěch, z důvodu absentujícího výroku o náhradě škody uplatněné poškozenou K. T., pouze tato poškozená.

27. Státním zástupcem takto vytýkaná vada výroku o náhradě škody nemá žádnou obsahovou souvislost s výrokem o vině obsaženým v rozsudku nalézacího soudu ze dne 5. 11. 2015. Souvisí s procesním pochybením uvedeného soudu nastalým při vydání prvního odsuzujícího rozsudku ze dne 18. 5. 2015, projevujícím se nerozhodnutím o uplatněných nárocích některých poškozených, resp. s navazujícím pochybením projevujícím se v tom, že o nárocích označených tří poškozených soud rozsudkem ze dne 5. 11. 2015 rozhodl, ač mu ve vydání tohoto výroku bránilo ustanovení § 264 odst. 2 tr. ř. Vydáním rozsudku, jímž soud obviněného nově (oproti stavu obsaženému v jeho prvním rozhodnutí) zavázal k náhradě škody poškozeným M. B., L. B. a E. B., nepochybně k porušení zákazu *reformationis in peius* upraveného § 264 odst. 2 tr. ř. došlo, jak ostatně konstatoval i soud odvolací.

28. Nebyl-li odvolací soud na podkladě odvolání státního zástupce oprávněn přezkoumat výrok o vině (stejně tak ani výrok o trestu), neboť vada jím napadeného výroku o náhradě škody neměla svůj původ v tomto výroku, nemohl na podkladě tohoto odvolání přistoupit ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně v celém rozsahu z důvodu jím vyloženého, tj. potřeby nápravy zjevné nesprávnosti výroku o vině v části skutkového zjištění o roku (v rozsudku soudu prvního stupně uveden údaj „dne 10. 2. 2012“), kdy došlo k následkům (smrti poškozeného M. W. B. a těžké újmě na zdraví poškozené K. T.) obou přečínů, jimiž byl obviněný uznán vinen.

29. Na straně druhé je nepochybné, že tak mohl učinit na podkladě odvolání obviněného, jenž tento výrok svým odvoláním napadl, a to proto, že u výroku výslovně odvoláním napadeného přihlíží odvolací soud i k vadám, které nejsou odvoláním vytýkány.

30. Co se týče zdůvodnění toho, proč odvolací soud odvolání obviněného zamítl („Pokud jde o nápravu výroku o náhradě škody, vycházel z odvolání státního zástupce.“), pak i zde je jeho postup naprosto neakceptovatelný. Předně je třeba poukázat na to, že obviněný výrok o náhradě škody napadl, z čehož vyplynula povinnost odvolacího soudu přezkoumat tento výrok v rozsahu § 254 odst. 1 tr. ř. (tedy i z pohledu vady, která by jím nebyla vytýkána), současně je třeba zdůraznit, že tento výrok napadl právě námitkou o porušení ustanovení § 264 odst. 2 tr. ř. Za daného stavu proto nepřicházelo v úvahu, aby ke zrušení tohoto výroku došlo toliko na podkladě odvolání státního zástupce, jak učinil v posuzované věci soud odvolací. Odvolací soud není oprávněn provést volbu, na podkladě kterého z více důvodných opravných prostředků přistoupí ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně. Pokud obě odvolání napadla výrok o náhradě škody, v němž odvolací soud shledal vadu, měl v této části rozsudek zrušit z podnětu obou opravných prostředků.

31. Protože v celém rozsahu mohl být rozsudek zrušen jen na podkladě odvolání obviněného, je zřejmé, že odvolací soud pochybil, pokud o důvodném odvolání obviněného rozhodl způsobem upraveným v ustanovení § 256 tr. ř. Z důvodů výše vyložených však nebylo možno na toto zjištění, jež by jinak odůvodňovalo zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu jen ohledně tohoto výroku bez dalšího, procesním způsobem reagovat. Důvod ke kasaci dovoláním napadeného rozhodnutí na podkladě objektivní existující vady, jež nemá povahu dovolacího důvodu (a jež ani nebyla konkrétně specifikována v podaném dovolání), by totiž vyvstal jen tehdy, pokud by dané rozhodnutí bylo absolutně neudržitelné, neboť by jím bylo podstatně zasaženo do ústavně garantovaných práv dovolatele a přinášelo-li by mu zcela neopodstatněné právní důsledky („... zásada, podle níž by bylo nepřipustně formalistickým postupem zrušení napadeného rozhodnutí, pokud by tato kasace nemohla nic změnit na ústavně konformním rozhodnutí odvolacího soudu - srov. např. usnesení

Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2004, sp. zn. [I. ÚS 57/04](#)). Uvedené ostatně lze vztáhnout též na rozhodnutí kasačního soudu, který rovněž může – za jasně daných podmínek – dospět k závěru, že by kasace napadeného rozhodnutí byla neopodstatněná, pokud by ve svém důsledku vedla například pouze k reformulaci odůvodnění, avšak fakticky by nikterak neovlivnila právní sféru dovolavatele. Takto by se jevilo i z hlediska hospodárnosti soudního řízení neúčelným, aby tímto postupem docházelo k dalšímu prodlužování soudního řízení – viz náleží Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. [II. ÚS 2258/14](#). Jak již uvedeno výše, vada dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu spočívá pouze v nadbytečnosti výroku, jímž podle § 256 tr. ř. došlo k zamítnutí odvolání obviněného. Samotná kasace pouze tohoto výroku by se na postavení dovolatele (otázka jeho odsouzení) a na právních následcích jeho správně zjištěné trestní odpovědnosti nikterak neprojevila.

32. Zbývá dodat, že důvod ke kasaci dovoláním napadeného Nejvyšší soud neshledal ani z hlediska obviněným vytýkaného porušení práva na spravedlivý proces, k němuž mělo dojít v důsledku porušení zásady rovnosti zbraní nevyhověním jeho důkazních návrhů soudy nižších stupňů. Soudy nižších stupňů způsobem plně akceptovatelným vyložily (str. 7 rozsudku soudu nalézacího, str. 7 rozsudku soudu odvolacího), proč důkazním návrhům obhajoby nevyhověly. Současně je třeba zdůraznit, že z hlediska práva obviněného na fair proces nebylo odůvodněno ani částečné zrušení dovoláním napadeného rozsudku, neboť vadu nastalou porušením zákazu *reformationis in peius*, která by takové řešení odůvodnit mohla, již napravil soud odvolací. Pouhým zrušením výroku učiněného odvolacím soudem podle § 256 tr. ř. by se situace dovolatele stran vlastního řešení jeho trestní odpovědnosti nikterak nezměnila. Již výše bylo vyloženo, že ke změně závěrů soudů v otázce viny dovolatele na podkladě jeho mimořádného opravného prostředku není zákonného důvodu.

33. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem vyhodnotil Nejvyšší soud dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné a rozhodl o něm způsobem upraveným v ustanovení § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

34. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. rozhodl dovolací soud o tomto mimořádném opravném prostředku obviněného v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění tohoto usnesení, odkazuje se na ustanovení § 265i odst. 2 tr. ř., podle něhož v odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí.